

Teszt: Panasonic DMC-G80 – már majdnem GH!

Bevezető, külsőségek, ergonómia

A Panasonic G modelljei mindig is a „nagy” GH sorozat kistestvéreiként voltak nyilvántartva: akinek nem volt elég pénze a „nagy vasra”, vagy nem akart fölöslegesen fizetni a GH gépek profi videós tudásáért, de szüksége volt a dSLR vázakra hajazó felépítésre, ergonómiára (nagy markolat, beépített kereső, megfelelő méretű váztest, nagyobb kapacitású akku és hasonlók miatt), annak ideális választás volt a G család valamelyik tagja. Egészen a DMC-G7-ig (bezárólag) élt is a fenti felállás, ám a G80-nal most minden megváltozott!

Amikor először kézbe vettem, azt hittem, hogy egy új, eddig számomra ismeretlen, kissé lefaragott GH modellel állok szemben: időjárásálló kivitel (!), komoly markolat, a memóriakártyának külön kialakított fiók (végre nem együtt az akkuval van a markolat aljában), nagy, jó képű elektronikus kereső (100%-os képfedés, 0,74x nagyítás kisfilmes formátumra fordítva, 20 mm-es betekintési táv, +/-4 dioptria állítási lehetőség), és a G-családban először végre portrémarkolat is csatlakoztatható a masinához! Persze, az említetteken túl is nyújt újat a G80, de ezekről kicsit később.

A hátoldalon a G és a GH vázaktól megszokott kép fogad, ám mint mindenhol máshol, úgy itt is inkább a GH felé mutat a hasonlóság. A képet a nagy, kihajtható és elforgatható kijelző uralja; az AF/MF kapcsoló a GH3/4 vázákéhoz hasonló kialakítású, kizárólag a multifunkciós kezelőszerv tárcsája hiányzik, helyette a szokásos négy, fixen kiosztott funkcióval bíró kurzorral találkozunk itt is.

Amint azt fentebb említettem, a memóriakártya (SD/SDHC/SDXC – UHS-II kompatibilis) végre külön, dedikált helyre került, így az munka közben bármikor könnyűszerrel cserélhető, nem kell az esetlegesen túlméretes cseretalpat levenni, hogy hozzáférjünk.

A Panasonic G-család történelmében ez az első olyan fényképezőgép, amihez portrémarkolat csatlakoztatható. Ezzel az opcionális kiegészítővel nem csak a gép fogása javul, hanem dupla akkuidőt is kapunk, ami azért nem elhanyagolandó tény, mert – sajnos – a G80 még mindig nem képes egy töltéssel annyi kép készítésére, mint a GH3/4.

Csatlakozók terén sem spórolt túl sokat a gyártó, de hogy ne veszélyeztesse a GH4-et, azért a fejhallgató kimenetet elhagyták a mérnökök. Ami van: mikrofon bemenet, USB 2.0 kimenet, HDMI kimenet (4K felbontás is átmegy rajta).

A kihajtható és elforgatható képernyő 3:2 oldalarányú, 3" átlójú, és 1,04 millió képpontos felbontással bír. Hagyományos TFT-LCD technológia az alapja, nem a drágább OLED.

A Panasonic DMC-G80 kapott beépített villanót, ezt egy hagyományos mechanikus kapcsolóval lehet felugrasztani. A vakufej kellően magasra nyílik, nem kell tartani a vöröszemektől. A látszat csal: hiába a filigrán mechanika, a vaku kellően merev, ám pozícióját nem lehet kézzel módosítani, a fej csakis előre képes mutatni.

A váztest tetején sem szokatlan a kép: balra a másodlagos módválasztó tárcsája, középen a felnyíló vaku és a rendszervaku saruja, jobbra a módválasztó tárcsa (rögzítő retesz nélkül), a be/ki kapcsoló, két funkció gomb (az egyik a hátsó vezérlőtárcsa közepén), a kioldó és a videofelvételt indító nyomógomb látható.

A Panasonic G80 fogása kényelmes, ami egyrészt a nagy markolatnak, másrészt a hátoldalon található hüvelyktámasznak köszönhető. Ezeknek a kis gépeknek generációról generációra egyre jobb a fogásuk és az ergonómiájuk. Ami pár éve még csak a GH sorozatnak volt sajátja, az már a G80-on is megtalálható, sőt, adott esetben még jobb is, mint a drágább modellben (pl. a hüvelyktámasz).

Az összehasonlításhoz csak a régebbi DMC-GH3 állt rendelkezésemre, de a GH4 sem sokkal másabb, így talán még aktuálisnak is mondható az összevetés.

Működés, funkciók, szolgáltatások

A Panasonic DMC-G80 képérzékelőjét a G7-ből örökölte, ám a mérnökök úgy építették be azt az új vázba, hogy elhagyták előle az aluláteresztő szűrőt, aminek hála „élesebb”, részletgazdagabb képet kapunk. Gyakorlatilag olyasmire számíthatunk, amit a [DMC-GX80](#)-nál is láttunk. A 16 MP-es lapkának másik újítása, hogy az immár nem fixen rögzítve kerül a váztestbe, hanem egy fifikás tartórendszerrel együttesen, ami lehetővé teszi az öttengelyes mozgatást a képstabilizáció érdekében. A G80 tehát az első G-s váz, amiben öttengelyes, az objektívekbe épített együttműködésre képes képstabilizátor található. A rendszer viszont nem teljesen új, ugyanezt már a fentebb is említett GX80-ban már láthattuk munka közben.

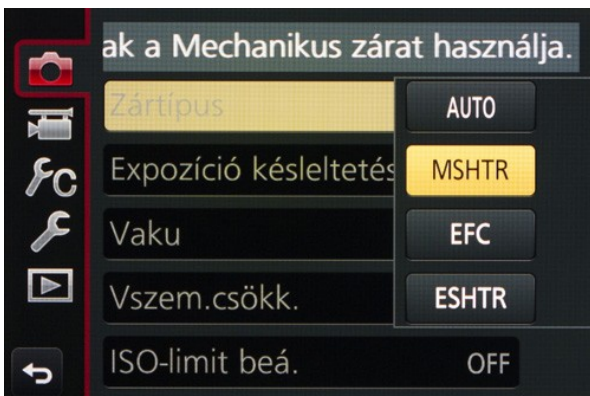
A gyártó maga ezt a rendszer Dual IS 2-nek hívja, a Dual IS első generációja a [DMC-GX8](#)-ban mutatkozott be anno. Szintén új keletű dolog, hogy a G80 a GH3/4-hez hasonlóan időjárásálló kialakítást kapott. Ez a tényállás egy teljesen új szintre emeli a G80-at, immár nem csak a legdrágább vázakkal indulhatunk neki a felhőtlen természetfotózásnak.

Ahhoz azonban, hogy teljes körű legyen a szigeteltség, fontos, hogy a vázra csavart objektív is időjárásálló legyen. Erre jó példa a teszthez is melléklet [12-60 mm F3.5-5.6 Asph. Power O.I.S.](#), amivel kitben is meg lehet majd vásárolni a G80-at.

Csakúgy, mint a [DMC-GX80](#) esetében, a G80-ban is egy új, elektromágnes által mozgatott redőnyzár teszi a dolgát. Ennek előnye, hogy sokkal halkabb, mint a régebbi mechanikus zárrendszerek, másrészt szinte teljes mértékben elkerülhető általa a shutter shock című horror film, ami jellegzetes, függőleges irányba bemozdult képeket eredményez még viszonylag rövid záridők esetében is. Hátránya, hogy a legrövidebb záridő csupán 1/4000 mp. Ez viszont eddig is ennyi volt a G-családban, ugyanakkor bekapcsolhatjuk ez elektronikus zárat, ami teljesen némán dolgozik, és 1/16 000 mp a csúcса. Az elektronikus zárat gyorsan mozgó témánál érdemes inkább mellőzni, mert még mindig látható valamelyest a rolling shutter hatása. Ez valószínűleg addig nem is fog változni, míg végre központi zárat, azaz az összes pixelt egyszerre kiolvasó megoldást nem kapunk.

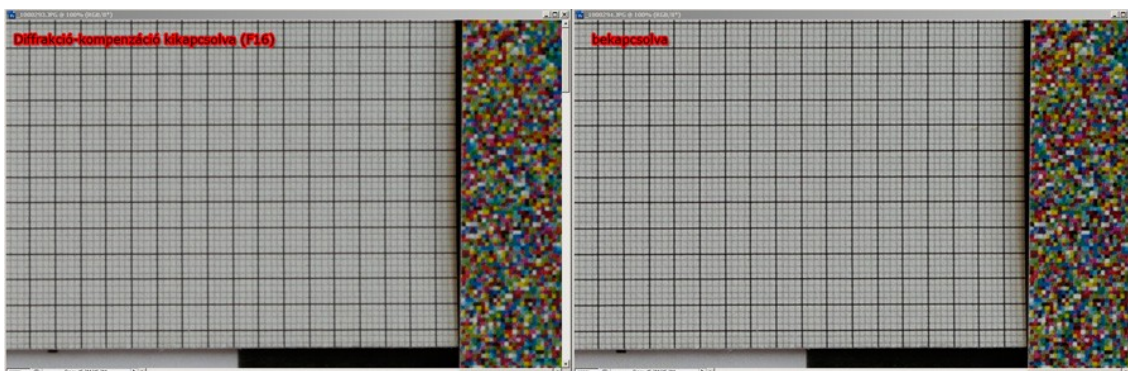

Kellemes minőségi ugrás látható az elektronikus kereső képén is, ami immár 2,36 millió képpontot vonultat fel, és OLED technológiára épül. Ennél a keresőnél már nem láttam szivárványozást, ha gyors, oldalirányú mozgást végeztem (svenkeltem) a géppel. Ami viszont bosszantott, hogy a képváltás

kijelző és EVF között nagyon lassan zajlott. A körülbelül 1-1,5 mp-es késlekedés akár egy szuper fotó elmulasztását is eredményezheti.

Egy érdekesség a G80-ban a „Diffrakciókompenzáció” [sic!], ami szűk(ebb) rekeszértékek mellett is éles képet ad. Kipróbáltam, és tényleg szuper jól működik:

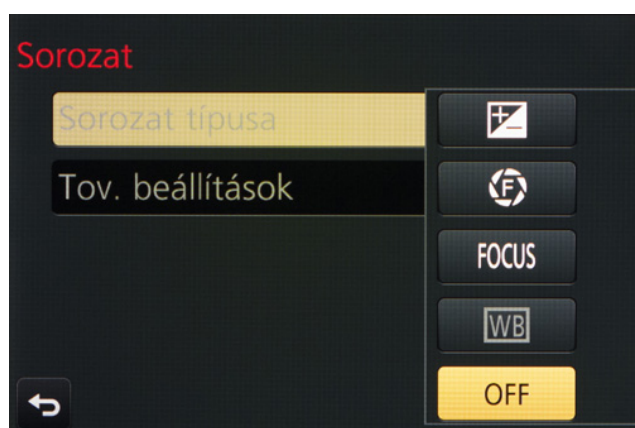

Viszont a funkció csak a gép saját JPEG állományaira van hatással, a RAW képeket nem módosítja, sajnós.

Jó buli a már korábbról megismert 4K fotó módok mindegyike, hiszen általuk nem maradunk le egyetlen fontos pillanatról sem. A 4K Photo a kioldó félig történő lenyomásától a teljes kioldásig folyamatosan menti a képkockákat kb. 8,3 MP felbontásban, ezért ha túl későn, vagy túl korán exponáltunk, akkor is van rá esélyünk, hogy megörökítettük „A” pillanatot, ugyanis a mentett képsorból (30 kép/mp) kényelmesen kiválaszthatjuk a számunkra értékeset.

Új funkció az utólagos fókusz, ami szintén a 4K fotó alapján működik. A másodlagos módválasztóval válasszuk ki a megfelelő programot (post focus), majd készítsük el a felvételt. A képek visszanezésekor kiválaszthatjuk és elmenthetjük az a képet, ami az általunk kiválasztott fókuszmezőnél éles. A készülék MP4 formátumban veszi fel az 1 mp-es klipeket, melyekből választás esetén 3328 x 2496 pixeles JPEG állományt készít a fényképezőgép (élő EXIF adatokkal!). Rendkívül látványos ez a funkció, kár, hogy csak 8,3 MP a felbontás és nincs RAW-mentés.

A képsorok között (expozíciós képsor, rekesz képsor, fehéregyensúly képsor) immár szerepel a fókuszor (fókuszrétegezés) is, ahol lehetőségünk van arra, hogy akár 999 fotót készítsünk teljesen automatizálva egy adott témáról. A fókuszlépések mértékét is beállíthatjuk, ami lehet 1-5 között (1 a legfinomabb, 5 a legdurvább lépésköz). Az élességállítási rétegek alaphelyzetben úgy keletkeznek, hogy a téma (élességi) közepére fókuszálunk kiindulópontként, majd a gép elé-mögé fókuszálgat felváltva, és menti a fényképeket. A fókuszor elkészítésének módját azonban módosíthatjuk olyanra is, hogy a készülék a kiindulási ponttól csak egy irányba, előre felé állítsa az élességet. Ez a funkció elsősorban makrózáskor mutatkozik hasznosnak és látványosnak (pl. tág rekeszt használunk, így a témát kiemelhetjük a háttérből úgy, hogy közben a teljes tárgyunk éles, mintha nagyon szűk rekeszrel fotóztuk volna). Hátránya a szolgáltatásnak, hogy a fényképezőgép csak a képeket készíti el, a rétegezést

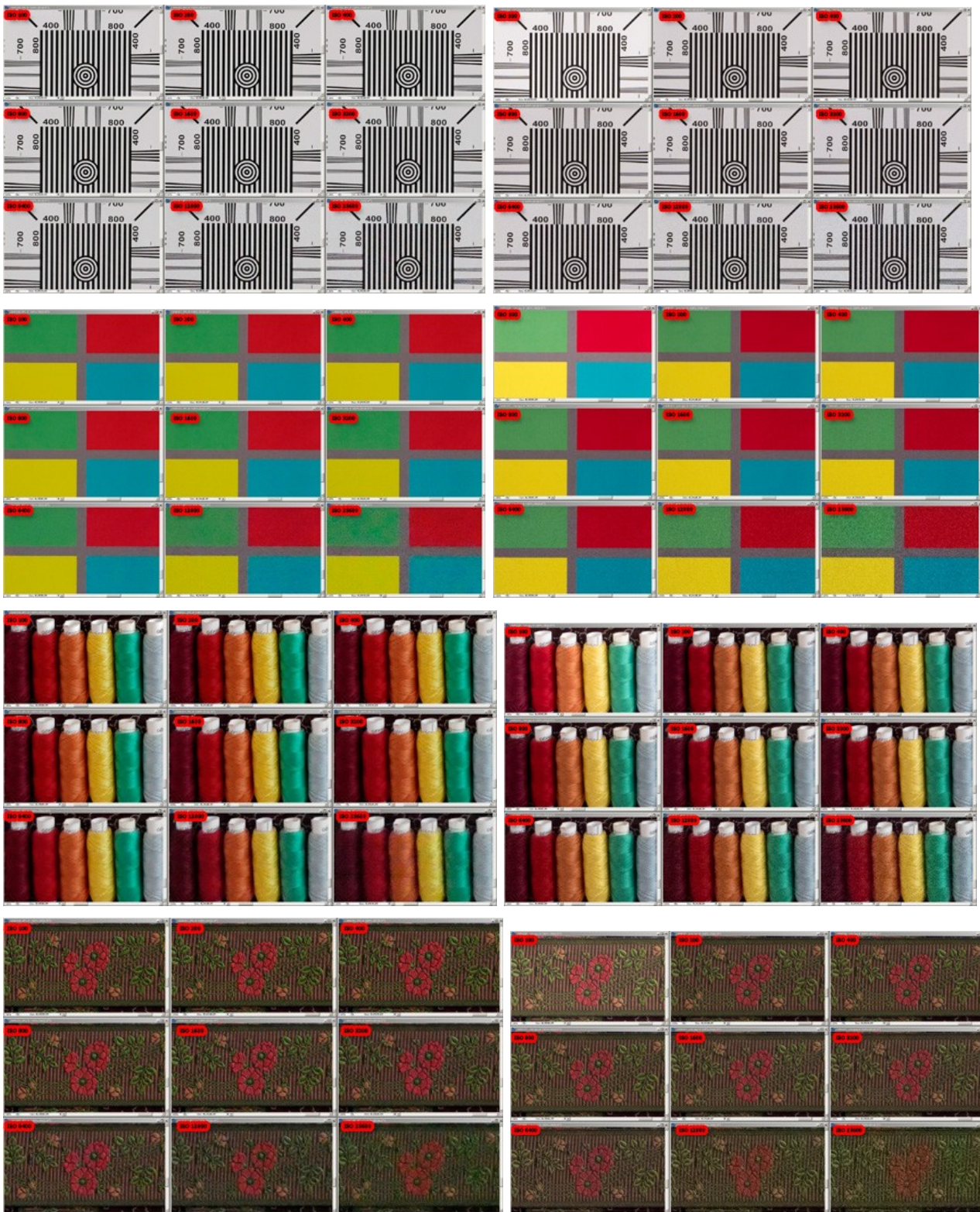
nekünk kell az utómunka során egy külön megvásárolható szoftverrel elvégeznünk.

A Panasonic DMC-G80 fontosabb újdonságai közt mindenképp említést érdemel még a DfD (Depth from Defocus) AF rendszer, ami elvileg még gyorsabb, még pontosabb élességállítást tesz lehetővé, mint a hagyományos kontrasztérzékeléses rendszerek. Ez igaz is, bár különbséget már nem nagyon lehet tenni a Panasonic legújabb masinái sebessége között. A követéses élességállítás is javult, de még mindig nem érte utol a fázisérzékelős rendszereket. Esetleg a GH5 lesz e téren a bejövő, de ez még a jövő zenéje.

Képmínőség

A Panasonic DMC-G80 képmínőségét RAW+JPEG beállításokkal vizsgáltam. A készüléken belül kikapcsoltam, illetve minimumra (-5) vettem a zajszűrést, és a JPEG fájlok esetében a „Standard” képstílust használtam -5 NR (zajszűrésre vonatkozó) paraméterrel. A RAW fájlok hívásakor az Adobe Camera RAW beépülő modul 9.7.0.668-as változatát használtam a gyári paraméterekkel. A képminták és a lentebb látható ISO-s fotók elkészítéséhez a gyárilag mellékelt [Panasonic Lumix G Vario 12-60 mm F3.5-5.6 Asph. Power O.I.S.](#) időjárásálló objektívet használtam. Mint mindig, első körben lássuk az ISO-s képeket. Balra a masina saját JPEG-je, míg jobbra tőle az ACR konverzió (10-es minőségű JPEG) látható:

Meglepően jóra sikerült a G80 JPEG motorja, ugyanis a váz egészen ISO 3200-ig szinte kompromisszumoktól mentesen használható, de aki bevállal némi részletvesztést, az akár ISO 6400-ig is nyugodtan felcsavarhatja az érzékenységet! ISO 12800 és ISO 25600 viszont már csak afféle vésztartalék – főleg ISO 25600-on látható a színek összemosódása. Nyersfájlok használatával nyerhetünk körülbelül 1/2-3/4 FÉ-t, azaz itt már az ISO 6400 is ajánlható (a felső

két érték viszont továbbra sem lesz igazán élvezhető). Ennél a fényképezőgépnél az ACR konverzió esetében azt tapasztaltam, hogy a legmagasabb ISO értéken nem folyik össze a vörös csatorna a többivel, csupán egy kissé fakultabb lesz, mint a kisebb értékeken.

A G80 dinamikatartományával sincs baj, nem csak az árnyékok, azaz a bebukott, hanem a kiégett részek java is megmenthető a RAW-hívás során. Ugyanazt tudom elmondani, mint a [GX80](#)-nál is: a G80 képminősége lenyűgöző, hiszen alacsony a zajszintje, és a JPEG motor is nagyon jó (színvilág); a képek élesek, részletgazdagok, ami azonban nem csak az AA szűrő hiányának, hanem a jó képet adó objektívnek is köszönhető (tesztem róla itt található). A képmintákat [ide töltöttem fel](#), minden kép eredetiben is letölthető, az EXIF adatok megmaradtak.

Videofelvétel, értékelés

A kor szellemének megfelelően a DMC-G80 is „4K képes”, így hát ezzel a fotómasinával is vehetünk fel 3840 x 2160 pixeles mozgóképeket. A G80 AVCHD (legfeljebb 1920 x 1080 képméret) és MP4 formátumokban veheti fel a képanyagot. 4K esetén MP4 kódolással 100 Mbps az adatsűrűség 25 kép/mp-es frekvencia mellett, míg Full HD-ban 50 kép/mp alatt 28 Mbps a csúcs. A készülékkel lehetséges HD-ban (1280 x 720) is videózni, itt a legnagyobb képfrissítési frekvencia 25/30 kép/mp lehet, az adatsűrűség szerény 10 Mbps.

Amennyiben a 4K felbontást választanánk, vegyük figyelembe, hogy a látószög változik (szűkül), közelebb kerülünk a témához. Ennek mértéke a fenti animáción látható. Tudás szempontjából a G80 gyakorlatilag megegyezik a GX80 videós képességeivel, annyi a különbség, hogy a G80-hoz külső mikrofont is csatlakoztathatunk. A G80 nem lenne igazi m4/3-os Panasonic váz, ha nem rendelkezne dedikált filmfelvételi móddal. Ezt kiválasztva dönthetünk P, A, S, vagy épp teljesen Manuális használat mellett is: az expozíciós értékeket (200 és 6400 között az ISO-t is) felvétel közben is kedvünkre módosíthatjuk. Van digitális szintjelző, használható a mechanikus stabilizátor mellett az elektronikus is, ami ráadásul nem vesz el a képméretből – 4K felbontásban sem. Van zebra, van lapos színprofil (Cinelike Gamma D, Cinelike V profilok), és az érintőkijelző segítségével bárhová áthelyezhetjük az AF mezőt – a rendszer szép fókuszátmenetekre képes.

Értékelés

Nagyon meglepő volt olvasni a Panasonic-nak a DMC-G80-ról szóló sajtóbejelentését, ugyanis már a műszaki paraméterek láttán is sejthető volt, hogy itt egy a szokásos G-s gépnél komolyabb masinával állunk szemben, ami igazából már nem is G, de még nem is GH, afféle köztes szintet képvisel. A G80 az összes olyan jó tulajdonságot megkapta, amivel korábban a GH sorozat tagjai előnyre tehettek szert. Ilyen például az időjárásálló kivitel, a DfD AF rendszer, a 4K videó, de érkeztek újítások is, amik meg fájóan hiányoznak a GH3/4-ből: az öttengelyes képstabilizátor fenomenálisan jól működik, az aluláteresztő szűrő nélküli CMOS lapka pedig döbbenetesen részletgazdag képeket ont magából. Aki tehát drágállja a GH4/R-t, vagy nincs szüksége olyan brutális adatsűrűsége a videókban, de igényli a hasonló minőséget (felépítésre), és az öttengelyes képstabit, annak ideális választás lehet a G80. Pontos árat még nem tudok mondani, de a Panasonic hazai képviselője szerint 300 000,- Ft körül lesz maga a váz, az említett 12-60-as obival pedig 400 000,- Ft-ot kell majd érte fizetni. Igaz, a G7 már 210 000,- Ft körül megvásárolható, de abból hiányoznak azok a funkciók, amik a G80-at azzá teszik, ami: „**Kedvenc**”, azaz aranyérmessé!

Panasonic DMC-G80

A Panasonic DMC-G80 vázat és a Panasonic Lumix G Vario 12-60 mm F3.5-5.6 Asph. Power O.I.S. objektívet a [Panasonic Magyarországi képviselőjétől](#) kaptam tesztre. A G80 műszaki adatlapja [itt olvasható](#).